

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1332/2015
11.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца П.А. из Н.С., против туженог Ф. М. из Н.С., кога заступа Е.В., адвокат у Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1958/14 од 11.03.2015. године, у седници већа 11.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог као неоснована изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1958/14 од 11.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 8169/10 од 04.04.2014. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог од 17.08.2010. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, да се обавезе тужени да тужиоца врати на радно место "камерман" или на друго радно место које одговара степену и врсти стручне спреме тужиоца, знању и способностима и то у року од осам дана, да се обавезе тужени да му на име накнаде штете у виду изгубљене зараде исплати разлику до пуне зараде за месец август 2010. године, са законском затезном каматом као и на име накнаде штете у виду изгубљене зараде исплати пун износ зараде коју би остварио на радном месту "камерман" за период од 01.09.2010. године па до враћања тужиоца на рад и то са законском затезном каматом за сваки појединачни месечни износ у року од осам дана, те да га тужени пријави надлежном Фонду за пензијско и инвалидско осигурање, да у његову корист уплати припадајуће доприносе са законском затезном каматом на сваки појединачни доспели, а неуплаћени износ за период од 01.12.2007. до 17.08.2010. године, и да се обавезе тужени да уплати припадајуће доприносе са законском затезном каматом на сваки појединачни износ а неуплаћеног доприноса за период од 18.08.2010. године до враћања тужиоца на рад. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 145.200,00 динара, са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате у року од осам дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1958/14 од 11.03.2015. године је делимично преиначена назначена пресуда Основног суда у Новом Саду у одбијајућем

делу тако што је поништено као незаконито решење туженог од 17.08.2010. године којим је тужиоцу, запосленом на радном месту "камермана" отказан уговор о раду, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад на радно место "камермана" на ком је радио према последњем уговору о раду од 01.04.2010. године или на друго радно место које одговара степену и врсти стручне спреме, знању и способностима тужиоца, те да тужиоца пријави надлежном Фонду ПИО на прописаном обрасцу М4, док је наведена пресуда укинута у одбијајућем делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због изгубљене зараде исплати разлику до пуне зараде за месец август 2010. године са припадајућом законском каматом као и пун износ зараде коју би остварио да је радио на радном месту "камермана" код туженог за период од 01.09.2010. године до враћања тужиоца на рад са затезном каматом на сваки појединачни износ од доспелости исплате и да тужиоцу уплати припадајуће доприносе као и у делу одлуке о трошковима поступка и у том делу је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде апелационог суда, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о ревизији туженог применом члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/2011 и 55/2014), јер је тужба поднета 15.11.2010. године, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП јер побијана пресуда није нејасна, противуречна и не садржи недостатке због којих се не би могла испитати. Није учињена ни битна повреда у поступку пред другостепеним судом у смислу члана 361. став 1. ЗПП, а у вези чл. 8. и 7. ЗПП.

Према утврђеним чињеницама, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту телевизијског сниматеља – камермана почев од 01.12.2007. године. Прво је радио на одређено време, а од 01.04.2010. године ради на неодређено време. Радници уредништва туженог су 24.05.2010. године, (17 од укупно 19), потписали петицију против тужиоца у којој су навели да је у претходном двогодишњем периоду сарадња између уредништва и тужиоца била изузетно отежана због непрофесионалног и неколегијалног понашања тужиоца према члановима уредништва тиме што је спречавао несметани рад како у студију, тако и на терену. Пре писмене петиције новинарке су се директору туженог усмено обраћале са примедбама на рад и понашање тужиоца. Тужилац се пак жалио на новинаре. Тужилац је за потребе посла свакодневно користио службено возило туженог а путне налоге је потписивао директор и то за месец дана унапред. Запослени су често питали директора да ли треба да врате возило након снимања или могу њим да иду кући при чему им је то дозвољавано, па су се тек следећег дана на посао враћали са службеним возилом. Кључеви службених возила су

се налазила код секретарице и били су доступни запосленима. Директор туженог је 10.06.2010. године писмено упозорио тужиоца о постојању разлога за отказ уговора о раду у којем је наведено да је тужилац својим поступцима према извршавању радних обавеза, својом неодговорношћу према главном и одговорном уреднику, неодговорношћу према новинарима – ближим сарадницима са којима врши теренски посао и према односу коришћења возила туженог учинио тежу повреду радне обавезе. Наведено је да је тужилац у последње две године више пута усмено упозорен на недолично понашање према осталим запосленима од стране непосредног руководиоца и од стране директора. Разлози повреде радне дужности су: пријава од 24.05.2010. године редакцији туженог; да је тужилац 28.05.2010. године као дежурни оператер за тај дан радне задатке извршио до 10 часова с тим што је имао теренски рад до 12 часова након чега је напустио редакцију и није се јавио заменику главног и одговорног уредника, а дежурној новинарки је написао да ће се њих двоје видети на месту снимања у 17 часова; и што је више пута користио теренско возило у приватне сврхе па је тако 31.05.2010. године у поподневним часовима без икакве најаве неовлашћено аутомобил користио у приватне сврхе, а вратио га је тек 02.06.2010. године у 9 часова, те је за то време био онемогућен теренски рад код туженог. На упозорење се тужилац изјаснио. Тужилац је добио налог од главног и одговорног уредника 24.06.2010. године за снимање свечане манифестације који је прихватио али га је следећег дана одбио када је сазнао да на терен треба да иде са новинарком Г.К. са којом није у добрим односима па је тражио да на терен иде са другим новинаром. Кураторијом (по Статуту туженог органи фондације су: Скупштина, председник Фондације, кураторијум и Надзорни одбор) је донео и истог дана тужиоцу уручио решење о отказу уговора о раду којим му је уговор отказан почев од 01.04.2010. године због учињених повреда радних обавеза утврђених чланом 40. тач. 1, 14, 17, 23. и 24. Правилника о раду као и члана 16. тач. 2, 6. и 14. и члана 17. тачка 3. уговора о раду а који је учинио недоличним понашањем према својим сарадницима (петиција запослених од 25.04.2010. године), напуштањем радног места без јављања претпостављеном (28.05.2010. године), коришћењем службеног возила у приватне сврхе (31.05. и 02.06.2010. године) и одбијањем извршавања радног задатка (26.06.2010. године).

На основу овако утврђених чињеница, првостепени суд је оценио да је тужилац учинио повреде радних дужности које су му стављене на терет па је зато његов тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду одбио као неоснован као и остале тужбене захтеве: реинтеграцију, пријаву надлежном Фонду ПИО и у делу одлуке о накнади штете.

Другостепени суд је на основу утврђених чињеница применио одредбе члана 179. став 1. тач. 2. и 3. и члана 180. ст. 1. и 2. Закона о раду, уговор о раду и Правилник о раду туженог па је оценио да је првостепени суд погрешно применио материјално право и извео је супротан правни закључак о одговорности тужиоца.

Врховни касациони суд је оценио да је апелациони суд правилно закључио да се повреда радне обавезе прописана чланом 179. став 1. тач. 2. и 3. Закона о раду морају утврдити поуздано и да у упозорењу и у решењу о отказу уговора о раду мора бити наведено којим је радњама запослени повредио радну дисциплину и када је то учињено, односно потребна је идентификација и конкретизација начина, места и времена извршења недоличног и недозвољеног понашања којим је дошло до непоштовања радне дисциплине. Потребно је да буде потпуно јасно шта је то запослени својим

понашањем учинио и какво је то понашање које се оцењује као такво да радник не може да настави рад код послодавца. И у петицији радника туженог на чему се базира и упозорење и решење о отказу уговора о раду је наведен само оквирни период и то „уназад две године“, а да нису наведене радње којима је тужилац испољио своје недолично, агресивно и бахато понашање према осталим колегама. Правилно је апелациони суд закључио да тужилац није учинио повреду радне обавезе која се огледа у напуштању радног места без јављања претпостављеним у току радног времена, а најмање три дана у току месеца с обзиром на то да је према приложеној евиденцији првостепени суд утврдио да је тужилац 28.05.2010. године дошао у редакцију у 10 часова, а отишао у 12 часова и да је други пут тога дана дошао у 17 часова, а отишао у 20,30 часова. Тужени није доказао да је тужилац најмање три радна дана у месецу неоправдано напустио радно место у току радног времена, а што је услов за постојање ове повреде радне обавезе према члану 40. Правилника о раду туженог од 28.05.2009. године. Што се тиче повреде радне обавезе у виду коришћења службеног возила у приватне сврхе такође је правилан закључак апелационог суда да тужилац није учинио ни ту повреду радне обавезе јер је утврђено да је тужилац за потребе посла свакодневно користио службено возило туженог и да је путне налоге за службено возило потписивао директор и то за месец дана унапред те да су генерално радници имали одобрење директора да возило по истеку радног времена паркирају код куће, а потом када дођу на посао да га доведу. Што се тиче постојања повреде радне обавезе у виду одбијања извршења радног задатка од 24.06.2010. године правилно је апелациони суд оценио да ова повреда не може бити обухваћена решењем о отказу уговора о раду јер се догодила након што је тужилац писмено упозорен (10.06.2010. године), а тужилац за ову повреду радне обавезе није поступио према члану 180. Закона о раду и тужиоца није упозорио те му није дао могућност да на упозорење одговори што решење о отказу уговора о раду за ову повреду чини незаконитим.

Врховни касациони суд је оценио да је из изнетих разлога решење о отказу уговора о раду незаконито па га је ваљало поништити, а као последица незаконитог отказа је реинтеграција запослених (члан 191. Закона о раду).

Тужени неосновано оспорава у ревизији правилност примене материјалног права. Оспоравање оцене доказа (чл. 7. и 8. ЗПП) је суштински оспоравање утврђеног чињеничног стања што није дозвољено у ревизији према члану 398. став 2. ЗПП.

Имајући у виду изложено, одлучено је као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**